

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

โอะคุริงะนะ (送り仮名 okurigana) เป็นอักษรคะนะของญี่ปุ่นที่ใช้เขียนประกอบตัวอักษรคันจิ ปกติจะใช้โอะคุริงะนะเขียนต่อท้ายอักษรคันจิเพื่อแสดงลักษณะทางไวยากรณ์ และขณะเดียวกันก็สามารถทำให้เกิดความแตกต่างทางความหมายของคำได้ด้วย Smith (1996 : 212) กล่าวไว้ว่า “Okurigana are hiragana added after kanji to encode inflectional elements. The present guidelines for okurigana were issued in the Cabinet Notification “Okurigana no tsukekata” in 1973.” และจากข้อมูล 送り仮名の付け方 เข้าถึงได้เมื่อวันที่ 20 กันยายน 2554 ได้ให้คำจำกัดความว่า “Okurigana is Kana suffixes that follow Kanji in written Japanese orations. Its use is to give him to flections to the adjectives or verbs, an okurigana in a verb can indicate the time of the same (future present past or/), give an affirmative or negative meaning to him, or add a courtesy level to him. At present the “okurigana” is written with Hiragana,.....” หมายความว่าโอะคุริงะนะเป็นหน่วยคำเติมท้ายอักษรคันจิในการเขียน การใช้โอะคุริงะนะมักจะใช้เพื่อเติมท้ายคำคุณศัพท์และคำกริยา โอะคุริงะนะที่เติมท้ายคำกริยาสามารถแสดงเวลาว่าเป็นอดีต ปัจจุบัน หรือ อนาคต หรืออาจจะให้ความหมายที่เป็นบอกเล่าหรือปฏิเสธ หรืออาจจะเพิ่มระดับความสุภาพให้แก่คำกริยาได้ด้วย ปัจจุบันนิยมเขียนโอะคุริงะนะโดยใช้อักษรฮิระงานะทั้งหมด Coulmas (1989:133) ยังได้กล่าวเพิ่มเติมว่า “The combination of Kana and Kanji in running text characteristic of contemporary usage provides the reader with some grammatical structure, as lexical and grammatical morphemes are graphically distinguished, and hence facilitates the reading process. It also helps to disambiguate multivated Kanji.” เป็นการสนับสนุนว่าโอะคุริงะนะเป็นอักษรที่ใช้เพื่อประโยชน์ทางไวยากรณ์ ช่วยกระบวนการอ่าน และช่วยลดความกำกวมของคันจิได้ด้วย

และจากข้อมูลเรื่อง 送り仮名 เข้าถึงได้เมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม 2555 ได้กล่าวถึงลักษณะของโอะคุริงะนะไว้ดังนี้ 動詞、形容詞、形容動詞といった活用がある品詞（用言）の場合、活用語尾を送り仮名にします。たとえば、「書く」「濃い」などです。ただし、語幹が「し」で終わる形容詞（「美しい」「珍しい」など）は「し」から送ります。同様に、語尾の前が「か」「らか」「やか」になる形容動詞（「静かだ」「明らかだ」など）はこれらの音から送ります。ตัวเติมท้ายเพื่อเปลี่ยนรูปของคำกริยา คำคุณศัพท์ และคำกริยาลักษณะ เช่น 「書く」「濃い」 เป็นโอะคุริงะนะ คำคุณศัพท์อย่างเช่น 「美しい」「珍しい」 นับจาก し เป็นต้นไปเป็นโอะคุริงะนะ

一方、名詞には基本的に送り仮名はつけません。また、副詞、連体詞、接続詞は、最後の音節を送ります（「必ず」「既に」「及び」など）ในส่วนของคำนามโดยพื้นฐานแล้วไม่มีการเติมโอะคุริงะนะ ส่วนคำ

วิเศษณ์ คำสันธานและคำเชื่อมต่างๆตัวเติมหลังเป็นโอะคุริงะนะเช่น 「必ず」「既に」「及び」

複数の語がつながった複合語（「張り付く」「申し込む」など）や派生語は元の語に準拠して送ります。名詞だと、用言から名詞になったもの（「動き」「香り」など）や「さ」「み」「げ」などの接尾語が付いたもの（「正しさ」「重み」など）は元の語と同じように送らなければなりません。การเติมโอะคุริงะนะของคำประสมเช่น 「張り付く」「申し込む」 นั้น จะเติมโอะคุริงะนะตามคำเดียวที่นำมาเป็นคำประสม ถ้าเป็นคำนามประสมที่เปลี่ยนรูปมาเช่น 「動き」「香り」 ใส่โอะคุริงะนะตามคำเดิม ตัวเติมท้ายที่ทำให้เป็นคำนามเช่น 「さ」「み」「げ」 ในคำว่า 「正しさ」「重み」 ใส่โอะคุริงะนะตามนั้น

จากข้อมูลทางวิชาการพบว่า โอะคุริงะนะเป็นตัวเติมคันจิ เพื่อช่วยในการอ่านอักษรคันจิตัวนั้นๆ เช่น จากอักษรคันจิตัวนี้ 上 อ่านแบบจีนว่า ue มีความหมายว่า บน แต่เมื่อใส่โอะคุริงะนะที่แตกต่างกันลงไปดังตัวอย่างข้างล่างจะได้คำใหม่ ที่มีคำอ่านใหม่ และความหมายใหม่ทันที

上がる อ่านว่า a(garu) แปลว่า "to ascend/to make ready/to complete" ในที่นี้ 上 อ่านว่า a
 上る อ่านว่า nobo(ru) แปลว่า "to go up/to climb (a set of stairs)" ในที่นี้ 上 อ่านว่า nobo
 下さる อ่านว่า kuda(saru) แปลว่า "to give [to the speaker as an inferior]" ในที่นี้ 下 อ่านว่า kuda
 下りる อ่านว่า o(riru) แปลว่า "to get off/to descend" ในที่นี้ 下 อ่านว่า o
 下がる อ่านว่า sa(garu) แปลว่า "to dangle" ในที่นี้ 下 อ่านว่า sa

มีนักวิชาการหลายคนกล่าวว่า การใส่โอะคุริงะนะ ทำให้เข้าใจความหมายของคำได้ง่ายขึ้นเช่น Honda Keisuke (2008 : 87) กล่าวไว้ว่า “ Okurigana are basically used for ease of kanji decoding. Put differently, one may say that they provide certain external support, without which kanji decoding would be difficult or even impossible. Satake (2006 : 44) กล่าวว่า “ The function of okurigana is to make up for the shortage of phonological information in kanji graphemes. Intuitively, this remark captures the empirical fact experienced by the writer- reader of Japanese: it is often the case that one makes reference to the phonological information of okurigana to work out uncertain or unknown kanji readings.

Honda Keisuke (2008 : 93) ยังกล่าวเพิ่มเติมว่า “ It is important to stress that okurigana provide only partial phonological information; that is, they do not repeat the whole phonemic form of a kanji reading (e.g. *再 ふたたび, *食 たべる etc.).To sum up, one may say that okurigana resolve the indeterminacy of phonemic forms on the basis that the reader has access to the knowledge of both types.” ถึงจะกล่าวว่าโอะคุริงะนะสามารถช่วยในการอ่าน แต่ผู้อ่านก็จำเป็นต้องมีความรู้พื้นฐานในการอ่านทั้งอักษรคันจิและโอะคุริงะนะด้วย เพราะการเติมโอะคุริงะนะนั้นเป็นการเติมเฉพาะส่วนท้ายของอักษรคันจิ ไม่ได้เขียนทั้งคำซึ่งรวมส่วนที่เป็นคำอ่านของคันจิไว้ คำว่า futatabi จะเขียนว่า 再び ไม่ได้เขียนทั้งคำเป็น * 再ふたたび, คำว่า taberu จะเขียนว่า 食べる ไม่ได้เขียนทั้งคำเป็น * 食たべる จากประเด็นที่กล่าวมานี้จะเห็นว่าหากผู้อ่านไม่มีพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับการอ่านอักษรคันจิมาก่อน โอะคุริงะนะอาจจะไม่สามารถช่วยให้อ่านได้ถูกต้อง

จึงเกิดคำถามว่าโอะคุริงะนะช่วยให้อ่านง่ายขึ้น หรือเข้าใจความหมายง่ายขึ้นจริงหรือไม่ ยกตัวอย่างเช่นคำกริยา 入れる สามารถอ่านได้สองอย่างคือ อ่านว่า haireru แปลว่า “เข้าได้” หรือ ireru แปลว่า “ใส่...(ลง/เข้า) ไป”

ในเรื่องนี้ผู้เรียนที่ไม่เข้าใจบริบทรอบข้างในประโยคที่คำเหล่านี้บรรจุอยู่ จะไม่สามารถตัดสินใจได้ในทันทีว่าจะเลือกการอ่านแบบไหน หรือเลือกความหมายใด จำเป็นต้องมีความเข้าใจประโยคนั้นรวมทั้งเนื้อหาข้างเคียงด้วย เช่น

私は剣道部に**入る** (watashi wa kendou-bu ni haireru) หมายความว่า “ฉันเข้าชมรมเคนโดได้”

私はカップの中にコーヒーを**入る** (watashi wa kappu no naka ni koohii o ireru) หมายความว่า “ฉันใส่กาแฟลงในถ้วย”

ลักษณะความกำกวมเช่นนี้เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนที่เป็นชาวต่างประเทศมาก นอกจากจะไม่ทราบการอ่านอักษรคันจิแล้ว เมื่อมาพบคำกริยาที่มีรูปการเขียนเหมือนกันทุกประการเช่นนี้ทำให้เกิดปัญหาว่าจะอ่านอักษรคันจิเหล่านี้อย่างไร

ปัญหาที่เกิดขึ้นไม่ได้มีแต่ในกรณีของการอ่าน ในการเขียนก็เช่นกันผู้ที่เริ่มเรียนภาษาญี่ปุ่นอาจจะสงสัยว่าเวลาเขียนจะได้โอะคุริงะนะอย่างไร เช่น คำว่า taberu จะเขียนว่า 食べる หรือเขียนว่า 食る

คำกริยาในภาษาญี่ปุ่นไม่เหมือนกับคำกริยาในภาษาไทยตรงที่ภาษาญี่ปุ่นมีการเปลี่ยนรูปไปตามกาล มาลา และวาจก และในการเปลี่ยนรูปคำกริยาจำเป็นจะต้องมีกฎและวิธีการในการเปลี่ยนรูปอย่างชัดเจน กฎข้อแรกของการเปลี่ยนรูปคำกริยาจะต้องจำให้ได้ว่าคำกริยาแต่ละตัวนั้นอยู่ในกลุ่มไหน ก่อนอื่นผู้เรียนต้องทราบว่าคำกริยาในภาษาญี่ปุ่นแบ่งออกเป็น ๓ กลุ่ม ตามลักษณะของเสียงที่ลงท้ายคำกริยา

คำกริยากลุ่มที่ 1 ลงท้ายด้วยเสียง /-u/ ของทุกรรคในตัวอักษรคะนะ นั่นคือสามารถลงท้ายด้วย ろ /u/ </ku/ す/su/ つ/tsu/ ぬ/nu/ む/mu/ る/ru/ ยกเว้น /fu/ของวรรค ha และ /yu / ของวรรค ya และจะมีเสียงเพิ่มจากการเติมสัญลักษณ์ในการเขียนลงไปอีกคือเสียง </gu/ และ る/bu/ เมื่อเขียนด้วยอักษรคันจิและตามด้วยโอะคุริงะนะจะมีลักษณะดังนี้คือ

ลงท้ายด้วย ろ /u/ เช่น 養 ろ yashina(u) “to cultivate”

ลงท้ายด้วย </ku/ เช่น 書 < ka(ku) “to write”

ลงท้ายด้วย す/su/ เช่น 貸す ka(su) “to lend”

ลงท้ายด้วย つ/tsu/ เช่น 勝つ ka(tsu) “to lose”

ลงท้ายด้วย ぬ/nu/ เช่น 死ぬ shi(nu) “to die”

ลงท้ายด้วย む/mu/ เช่น 読む yo(mu) “to read”

ลงท้ายด้วย る/ru/ เช่น 誤る ayama(ru) “to apologize”

ลงท้ายด้วย </gu/ เช่น 泳 < oyo(gu) “to swim”

ลงท้ายด้วย る/bu/ เช่น 呼ぶ yo(bu) “to call”

คำกริยากลุ่มที่ 2 ลงท้ายด้วยเสียง /-iru/ หรือ /-eru/ เมื่อเขียนด้วยอักษรคันจิและโอะคุริงะนะจะมีลักษณะดังนี้เช่น 食べる ta(beru) “to eat”、起きる o(kiru) “to get up”、開ける a(keru) “to open”

คำกริยากลุ่มที่ 3 เป็นคำกริยาที่มีการเปลี่ยนรูปแบบพิเศษมีเพียงสองตัวเท่านั้นคือ する suru “to do” และ 来る ku(ru) “to buy”

จากตัวอย่างที่ยกมาจะเห็นว่าคำกริยาที่ ๑ ส่วนใหญ่มักจะเขียนด้วยอักษรคันจิและต่อด้วยโอะคุริงะนะเพียง 1 ตัวไม่ว่าคำนั้นจะมีกี่พยางค์ก็ตาม ในขณะที่คำกริยาที่ ๒ จะนิยมเขียนด้วยอักษรคันจิและต่อด้วย

โอะคุริงะนะสองพยางค์ที่แทนเสียง /-iru/ หรือ /-eru/ ของคำนั้นๆ แต่ก็มีบางคำที่เสียงของอักษรคันจิเป็นเสียงพยางค์เดียว ที่มีเสียง /-i/ อยู่ในส่วนของการออกเสียงอักษรคันจิ เช่น 着る kiru “to wear” มีเสียง/-i/ อยู่ในส่วน of ki โอะคุริงะนะจึงมีแต่ส่วนของ /-ru/ เท่านั้น

การใส่โอะคุริงะนะต่อท้ายคำกริยาในรูปพจนานุกรมนี้มีประโยชน์มากในการแสดงความแตกต่างของกลุ่มคำกริยา เพื่อประโยชน์ในการเปลี่ยนรูปคำให้ถูกต้องตามลักษณะของกลุ่มนั้นๆ

ในขณะที่เดียวกันนอกจากการใส่โอะคุริงะนะเพื่อให้เห็นว่าเป็นคำกริยากลุ่มใดแล้ว ยังมีการเขียนอักษรคันจิและโอะคุริงะนะในคำกริยาอีกลักษณะหนึ่งเช่น 閉める shimeru “to close” (transitive)、閉まる shimaru “to closer” (intransitive)、落ちる ochiru “to fall” (transitive)、落とす otosu “to drop” (intransitive) จะเห็นว่าเป็นการใส่โอะคุริงะนะในส่วนของหน่วยคำเติมที่ทำให้เกิดความแตกต่างกันในทางความหมายและหน้าที่ทางไวยากรณ์ว่าเป็นคำที่ต้องการกรรมหรือไม่ต้องการกรรม

ยังมีตัวอย่างของการใส่โอะคุริงะนะที่ทำให้เกิดความแตกต่างได้ในอีกลักษณะเช่น 脅 かす obiya(kasu) “to threaten (mentally)”、脅す odo(su) “to threaten (physically)” จะสังเกตเห็นว่าคำทั้งสองใช้อักษรคันจิตัวเดียวกันแต่ออกเสียงต่างกัน การใช้โอะคุริงะนะที่แตกต่างกันกับอักษรคันจิตัวเดียวกันทำให้เกิดการอ่านอักษรคันจิที่ต่างกันและให้ความหมายที่แตกต่างกันไปด้วย หากมองอีกมุมหนึ่งจะเห็นว่าโอะคุริงะนะไม่อาจจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจการอ่านคำๆ นั้นได้ทุกครั้งหรือทุกคำทั้งนี้เนื่องมาจากอักษรคันจิที่ประกอบอยู่กับโอะคุริงะนะนั้นสามารถอ่านได้หลายอย่าง ดังนั้นเมื่อมีการเขียนอักษรคันจิและโอะคุริงะนะด้วยกันในคำกริยาอาจจะมีลักษณะของการเขียนโอะคุริงะนะที่เหมือนกันแต่อ่านต่างกันเช่น

開く ที่มีความหมายว่า “to open” อาจจะอ่านได้ว่า あく a(ku) หรือ ひらく hira (ku) ก็ได้

止める ที่มีความหมายว่า “to stop” อาจจะอ่านได้ว่า とめる to(meru) หรือ やめる ya (meru) ก็ได้

จากบทความ okurigana (2006) ได้กล่าวว่า Okurigana are difficult to learn, but now the machine can write it for a writer if the correct Kanji is selected. However, again, a new problem occurs where there are two possible formulations of Okurigana. For example, the word ‘okonau’ (perform) has two okurigana forms: 行 う okonau and 行 な う okonau ปัญหาที่เกิดขึ้นของผู้เรียนในการเลือกใช้โอะคุริงะนะในคำเดียวกันคือไม่ทราบว่าจะเลือกใช้คำใด ทั้งๆ ที่ทั้งสองคำมีความหมายเหมือนกันแม้แต่ในคอมพิวเตอร์ภาษาญี่ปุ่นเองก็มีทั้งสองคำนี้ให้เลือกว่าจะใช้คำไหน

井上 次夫 (Inoue Tsugio, 2007) ได้กล่าวไว้ใน送り仮名の誤答分析—誤答例を用いた送り仮名指導に向けて—An Error Analysis on “Okurigana” in Japanese ถึงปัญหาดังกล่าวว่า わかりやすくするために、又は簡単にするために、どちらで送ってもよいという送り方です。例えば、「表す—表わす」「現れる—現われる」「行 う—行 な う」「断る—断わる」「賜る—賜わる」などです。「行った」というときに「いった」のか「おこなった」のかわかりにくくなるので、「行 (い) った」「行 (おこ) った」と書き分けるという考え方です。เพื่อเป็นการเขียนให้ง่ายขึ้น สั้นเข้ามา จึงมีการใช้โอะคุริงะนะที่แตกต่างออกไปสำหรับคำที่มีความหมายเดียวกันเช่นการเขียน 「表す—表わす」 ทั้งสองคำอ่านเหมือนกันว่า arawasu 「現れる—現われる」 ทั้งสองคำอ่านเหมือนกันว่า arawareru 「行 う—行 な う」 ทั้งสองคำอ่านเหมือนกันว่า okonau 「断る—断わる」 ทั้งสองคำอ่านเหมือนกันว่า kotowaru 「賜る—賜わる」 ทั้งสองคำอ่านเหมือนกันว่า tamawaru จากข้อมูลเหล่านี้ทำให้สังเกตว่าถึงแม้จะมีกฎของกระทรวงศึกษาธิการเพื่อกำกับการใช้

โอะคุริงะนะอยู่ก็ตาม แต่ในการใช้จริงในชีวิตประจำวันทั่วไปของคนญี่ปุ่นจะพบว่ามีรูปที่เป็นตัวแปรปะปนอยู่ด้วยมาก ตัวแปรเหล่านี้ทำให้ผู้เริ่มเรียนภาษาญี่ปุ่นเกิดความสงสัย และไม่แน่ใจว่าเขียนแบบไหนจึงจะถูกต้อง

Honda Keisuke (2008 : 87) ได้ตั้งข้อสังเกตว่า Besides, do okurigana offer sufficient linguistic information required for decoding? If not, What kinds of prior knowledge are required on the basis of which they can be fully utilized ? แสดงให้เห็นว่าการใช้โอะคุริงะนะกับอักษรคันจินั้นอาจจะไม่สามารถบอกให้ผู้เรียนทราบได้ว่าจะอ่านคันจินั้นอย่างไร และหากจะใช้โอะคุริงะนะให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่แล้วผู้เรียนต้องมีความรู้เบื้องต้นในด้านใดอีกบ้าง จากข้อสังเกตของ Honda อาจตีความได้ว่าโอะคุริงะนะที่ปรากฏอยู่ในแต่ละคำนั้นอาจจะไม่เพียงพอในการอ่านคันจิ ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้พื้นฐานในด้านอื่น ในกรณีของความรู้เบื้องต้นที่ผู้เรียนจะต้องมีนั้น นำไปสู่คำถามที่ว่าหากจะยังไม่กล่าวถึงเรื่องของคันจิ ความรู้ด้านโอะคุริงะนะในการอ่านหรือเข้าใจคำที่ปรากฏอยู่นั้นมีเรื่องใดที่จำเป็น การแสวงหาคำตอบเกี่ยวกับรูปแบบของโอะคุริงะนะที่มีใช้ในคำกริยาในภาษาญี่ปุ่นจึงเป็นหัวข้อที่อาจจะนำไปสู่ความเข้าใจในกระบวนการอ่าน การเข้าใจความหมายและความแตกต่างในการใช้คำ

Jack Halpern (1991 : 1760) บรรณาธิการพจนานุกรมคันจิได้กล่าวว่า “One difficulty faced by students learning how to write the language is that okurigana orthography is not completely standardized; that is, there are different ways to spell the same word. ความยากลำบากอย่างหนึ่งที่ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นพบคือการใส่โอะคุริงะนะ เพราะมีการเขียนโอะคุริงะนะประกอบตัวคันจิไม่ได้เป็นมาตรฐานโดยสมบูรณ์ มีวิธีการเขียนได้หลายแบบ เช่น คำว่า /yuki/ ที่แปลว่า “bound for” อาจจะเขียนเป็น 行 หรือ 行き ก็ได้ขึ้นอยู่กับนโยบายของบรรณาธิการ หรือความชอบส่วนบุคคล

ในเรื่องนี้กระทรวงศึกษาธิการญี่ปุ่นจึงได้จัดทำระเบียบวิธีการใส่โอะคุริงะนะ Okurigana no Tsukekata ขึ้นมาและผ่านมติคณะรัฐมนตรีเมื่อ วันที่ 18 มิถุนายน 1973 หลังจากนั้นได้มีการปรับปรุงแก้ไขและประกาศใช้เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 1981 จากเว็บไซต์ของกระทรวงศึกษาธิการญี่ปุ่น เรื่อง 送り仮名の付け方 Okurigana no tsukekata มีข้อกำหนดพร้อมตัวอย่างที่กระทรวงศึกษาธิการของญี่ปุ่นกำหนดวิธี “การเติมโอะคุริงะนะ” ไว้เป็นมาตรฐาน ผู้ทำวิจัยได้แปลข้อกำหนดระเบียบวิธีการใส่โอะคุริงะนะ และแสดงไว้ในภาคผนวกทั้งหมด แต่ในที่นี้จะขอลำดับถึงประเด็นที่น่าสนใจบางประการเช่น ในกฎข้อ 2.4 (ดูภาคผนวกประกอบ) ได้กล่าวถึงการเติมโอะคุริงะนะว่า “การเติมโอะคุริงะนะ” ไม่ได้ใช้กับการอ่านคันจิด้วยเสียง “อน” ทั้งที่อยู่ในคำเดี่ยวและคำประสม ดังนั้นเมื่อกล่าวถึงโอะคุริงะนะ จะหมายถึงการอ่านด้วยเสียงคุน หรืออ่านแบบญี่ปุ่นเท่านั้น นอกจากนั้นในรายละเอียดของข้อกำหนดดังกล่าวยังได้แบ่งการเติมโอะคุริงะนะออกเป็นสองประเภทใหญ่ๆคือ คำเดี่ยว และคำประสม ในคำเดี่ยวจะมีกฎเกี่ยวกับการเติมโอะคุริงะนะ 2 ข้อ และกฎเกี่ยวกับคำที่ไม่เติมโอะคุริงะนะอีก 3 ข้อ รวมเป็นทั้งหมด 5 ข้อ ในคำประสมจะมีกฎเกี่ยวกับการเติมโอะคุริงะนะ 1 ข้อ และกฎเกี่ยวกับคำที่ไม่เติมโอะคุริงะนะอีก 1 ข้อ รวมเป็น 2 ข้อ เมื่อรวมทั้งคำเดี่ยว และคำประสมจะมีกฎทั้งหมด 7 ข้อ

ในกฎข้อที่ 1, 3, 4, 5 นอกจากจะอธิบายวิธีการใช้แล้วยังมีข้อยกเว้นแสดงประกอบไว้ และยังมีคำอธิบายเกี่ยวกับคำที่อยู่ในข้อยกเว้นว่า เป็นคำที่ไม่เข้ากับหลักการเขียนมาตรฐานแต่เป็นคำที่ได้รับความนิยมใช้

ในกฎข้อที่ 2, 4 และ 6 จะมีรูปคำที่เป็นที่ยอมรับปรากฏอยู่ภายในกฎข้อนั้นๆด้วย รูปคำที่เป็นที่ยอมรับหมายถึงคำที่มี “การเติมโอะคุริงะนะ” ตามหลักการเขียนมาตรฐาน แต่ยังมีอีกรูปหนึ่งที่ใช้กันอยู่ จึงทำให้มีการใช้ทั้งรูปตามหลักกฎ และอีกรูปหนึ่งที่ยอมรับกันว่าใช้ได้ นอกจากนี้ในเรื่องของรูปคำที่เป็นที่ยอมรับ ได้แสดงเงื่อนไข

ในการยอมรับว่า “ในกรณีที่ไม่เกรงว่าจะเกิดปัญหาจากการอ่านผิด สามารถยกเว้นไม่เติมโอะคุริงนะได้” คำกล่าวเช่นนี้จะเป็นเรื่องของความรู้สึกมากกว่าจะเป็นหลักการและเหตุผลในการไม่เติมโอะคุริงนะ สำหรับคนต่างชาติที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา การคาดคะเนถึงการเขียนอันเป็นที่ยอมรับของสังคมได้อย่างถูกต้องเหมาะสมนั้นเป็นสิ่งที่แทบจะเป็นไปไม่ได้ โดยปกติสำหรับคนต่างชาติการอ่านภาษาญี่ปุ่นที่เขียนด้วยอักษรคันจินั้นเป็นปัญหาใหญ่อยู่แล้ว ดังนั้นปัญหาจากการอ่านผิดจะเกิดขึ้นได้ง่ายมากสำหรับการไม่เติมโอะคุริงนะ เช่น หากพบคันจิที่เขียนว่า 売上 ผู้เรียนอาจจะลังเลว่าจะอ่านอย่างไร อ่านแบบอน หรือ แบบคุน แต่ถ้าเขียน 売り上げ หรือ 売上げ จะเข้าใจได้ในทันทีว่าอ่านแบบคุนว่า uriage หรืออย่างไรในคำอื่นๆ เช่น 乗換 取扱 引換 จะไม่ทราบว่าจะอ่านอย่างไร แต่ถ้าเขียนโดยมีโอะคุริงนะกำกับอยู่ 売り上げ 取り扱い 引き換え จะทราบได้อย่างง่ายดายว่าอ่านอย่างไร

ซึ่งหากพิจารณาในรายละเอียดเหล่านี้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของตัวกฎการเติมโอะคุริงนะเอง การมีข้อยกเว้นและรูปคำที่เป็นที่ยอมรับที่ปรากฏแสดงอยู่จะเห็นว่ากฎมีข้อยกเว้นอยู่มาก ซึ่งแปลว่าการไม่เติมโอะคุริงนะตามกฎย่อมมีมากด้วย ตามกฎข้อที่ 1 กล่าวว่า การเติมโอะคุริงนะในคำที่มีการเปลี่ยนรูปจะเริ่มจากตัวเดิมท้าย เช่น ในคำว่า /owaru/ อักษรคันจิอ่านว่า /o/ เท่านั้น ดังนั้นไม่ว่าจะเป็น คำว่า owaru หรือ oeru ก็ควรเขียนให้ปรากฏเป็นที่เข้าใจชัดเจนว่าเติม /waru/ หรือ /eru/ คือ 終える และ 終わる นอกจากนั้นยังมีกฎข้อที่ 2 กล่าวว่า การเติมโอะคุริงนะในคำที่มีการเติมปัจจัยมาแล้ว ให้เติมโอะคุริงนะโดยทำให้สอดคล้องกับโครงสร้างเดิม เช่น การเปลี่ยนรูปคำกริยา และคำอื่นๆ ที่ใช้โครงสร้างเดิมเป็นพื้นฐาน ในข้อนี้ได้ยกตัวอย่างคำกริยา 終える และ 終わる ไว้ด้วยโดยให้รูป 終える เป็นรูปพื้นฐานและ 終わる เป็นคำกริยาที่เติมโอะคุริงนะโดยทำให้สอดคล้องกับโครงสร้างเดิม ในขณะเดียวกันได้เขียนไว้ในหัวข้อรูปคำที่เป็นที่ยอมรับว่ากริยา/owaru/ ตัวนี้จะเขียน 終わる หรือ 終る ก็ได้ หากพิจารณาตามเหตุผลและกฎที่กล่าวมาแล้วทั้งสองข้อ คำนี้ควรจะเขียนว่า 終える และ 終わる เท่านั้น แต่ความนิยมที่จะเขียนให้สั้นลงจึงยอมรับการเขียน/owaru/ เป็นแบบนี้ 終る ได้

ในทางตรงข้ามแทนที่จะตัดลดให้เขียนสั้นลง ยังพบว่ามีการเขียนโอะคุริงนะเพิ่มเข้าไปในคำบางคำด้วย เช่น คำว่า /arawasu/ ตามกฎจะต้องเขียน 表す หรือ 著す แต่ปรากฏว่ามีรูปคำที่เป็นที่ยอมรับได้หากเขียน 表わす หรือ 著わす ในคำว่า /arawareru/ ก็เช่นกันตามกฎจะต้องเขียน 現れる แต่ปรากฏว่ามีรูปคำที่เป็นที่ยอมรับได้หากเขียน 現われる และในคำว่า /okonau/ ก็เช่นกันตามกฎจะต้องเขียน 行う แต่ปรากฏว่าหากเขียน 行なう ก็จัดเป็นรูปคำที่เป็นที่ยอมรับได้ การเติมโอะคุริงนะในลักษณะนี้มีผลต่อการอ่านของอักษรคันจิ เนื่องจากคันจิตัวนี้ 表 著 และ 現 จะต้องอ่านว่า arawa- และการเติมโอะคุริงนะที่ถูกต้องควรจะเป็น 表す 著す และ 現れる แต่เมื่อมีข้อยกเว้นที่ยอมรับให้เขียนได้ จะทำให้เกิดความสับสนในการอ่านและเขียนอักษรคันจิเหล่านั้น

นอกจากนั้นยังมีข้อควรระวัง ที่ชี้แจงว่าคำต่อไปนี้ไม่ใช่การเติมโอะคุริงนะที่มาจากการเปลี่ยนรูปพื้นฐาน แต่เป็นการเติมโอะคุริงนะตามกฎข้อที่ 1 เช่น คำว่า 明るい /akarui/ ไม่ได้เปลี่ยนรูปมาจากคำว่า 明ける /akeru/ คำว่า 荒い /arai/ ไม่ได้เปลี่ยนรูปมาจากคำว่า 荒れる /areru/ คำว่า 明るい /akarui/ และ 荒い /arai/ เป็นการเติมโอะคุริงนะตามกฎข้อที่ 1 ที่กล่าวว่า การเติมโอะคุริงนะในคำที่มีการเปลี่ยนรูป จะเริ่มจากตัวเดิมท้าย ทำให้เกิดความสับสนว่าผู้เรียนจะทราบได้อย่างไรว่าคำนั้นๆ เป็นการเติมโอะคุริงนะที่มาจากการเปลี่ยนรูปพื้นฐาน หรือเป็นการเติมโอะคุริงนะตามกฎข้อที่ 1 คำตอบในเรื่องนี้อยู่ที่อักษรคันจิ หากตรวจสอบกลับไปที่อักษรคันจิจะพบว่า อักษรคันจิตัวนี้ 明 สามารถอ่านว่า /a, aka, aki/ ก็ได้ ดังนั้นในคำที่อ่านว่า 明ける /akeru/, 明るい /akarui/, 明らか /akiraka/ ล้วนเป็นคำที่มีการอ่านคันจิที่ต่างกัน การเติมโอะคุริงนะจึงมาจากกฎข้อที่ 1

ดูเหมือนว่าข้อกำหนดหรือกฎเกี่ยวกับการเติมโอะคุริงะนะไม่ได้มีไว้สำหรับผู้เรียนที่เป็นชาวต่างประเทศ Takako Tomoda. (2005). ได้ทำการศึกษานโยบายเกี่ยวกับภาษาของรัฐบาล และกล่าวว่า “Even in 1997 the 1973 okurigana changes were only partially followed.” ถึงรัฐบาลจะได้ออกระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการใช้อักษรคันจิและการใช้โอะคุริงะนะมาแล้ว การเปลี่ยนแปลงในการใช้โอะคุริงะนะมีผู้ปฏิบัติตามเพียงบางส่วนเท่านั้น มีข้อมูลว่า ยังคงมีการใช้ที่แตกต่างกันให้พบเห็นบ่อยครั้ง ตัวอย่างเช่น คำว่า "kuregata" ที่ถูกต้องต้องเขียนว่า 暮れ方 แต่บางครั้งก็มีคนเขียนเป็น 暮方 โดยไม่เติมโอะคุริงะนะ れ ไว้หลังอักษรคันจิ 暮 หรือตัวอย่างของคำกริยา 話す (hanasu) เมื่อเปลี่ยนรูปเป็นคำนาม อ่านว่า hanashi ซึ่งสามารถเขียนเป็นตัวอักษรได้สองแบบคือเมื่ออ่านว่า hanashi เป็นคำนามที่มาจากคำกริยา hanasu ที่แปลว่า "พูด" จะเขียนโดยเติมโอะคุริงะนะ เป็น 話し ในตัวอย่างประโยค 話し言葉と書き言葉 อ่านว่า (hanashi kotoba to kaki kotoba) แปลว่า "ภาษาพูดและภาษาเขียน" แต่เมื่ออ่านว่า hanashi ที่เป็นคำนามหนึ่งคำแปลว่า "เรื่อง(พูดคุย/เล่า) " จะเขียนโดยไม่มีโอะคุริงะนะ 話 ในตัวอย่างประโยค 話はいかが? (hanashi wa ikaga?) แปลว่า "เรื่องพูดคุยเป็นอย่างไร" ในกรณีนี้การเติมโอะคุริงะนะหรือไม่ มีผลต่อหน้าที่ของคำทางไวยากรณ์ และความหมายของคำด้วย

ในมุมมองของคนต่างชาติที่เรียนภาษาญี่ปุ่น ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการกำหนดกฎการใช้โอะคุริงะนะเหล่านี้เป็นการกำหนดให้กับผู้ที่รู้ภาษาญี่ปุ่นและเข้าใจลักษณะทางไวยากรณ์ และความหมายของถ้อยคำเป็นอย่างดี ดังตัวอย่างที่ยกมาแสดงให้เห็นดูข้างต้นในเรื่องของคำ 話 หากไม่ทราบว่าหมายถึง เรื่องพูดคุย อาจจะทำให้เขียนว่า 話し แทนที่จะเป็น 話 เพราะไม่เห็นความแตกต่างที่แฝงอยู่ในคำแปล

ในกฎข้อที่ 7 แสดงให้เห็นข้อยกเว้นสำหรับคำประสม มีคำนามประสมที่ไม่เติมโอะคุริงะนะเหมือนการใช้ทั่วไป เช่น คำที่ใช้เฉพาะในสาขาซึ่งกำหนดให้เขียนเช่นนั้น คำที่แสดงยศ ตำแหน่ง ฐานะ และตำแหน่งหน้าที่การงานอื่นๆ เช่น 関取 /sekitori/ คำที่ใช้กับสินค้าหัตถกรรม เช่น 博多織 /hakataori/ และคำอื่นๆ

จากการประมวลเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวกับการเติมโอะคุริงะนะทั้งหมดนี้จะเห็นว่าการเติมโอะคุริงะนะเป็นประเด็นที่ดูซับซ้อน ไม่พบว่ามีแนวทางที่เป็นรูปแบบของการเติมโอะคุริงะนะที่ชัดเจน ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาภาพรวมของรูปแบบการเติมโอะคุริงะนะที่ปรากฏอยู่ในคำกริยารูปพจนานุกรมและเพื่อศึกษาค้นคว้ารูปลักษณะเฉพาะของโอะคุริงะนะในคำกริยาภาษาญี่ปุ่นที่รวบรวมมาทั้งหมด